

Daniel Kitabı - Altmış İkinci Sayı

William Miller'in peygamberî vizyonunun mücevherlerini açığa çıkarma: Adventizmin 'Büyük Işık'tan sapmasına dair eleştirel bir inceleme ve gerçek temellere dönüş çağrısı

Jeff Pippenger
2024-01-26

William Miller'in rüyasındaki mücevherler, Milleritlerin tarihinde parladıklarından on kat daha parlak parlayacak. Milleritlerin, tarihleri boyunca artan bilgiye ilişkin anlayışı doğrudu, fakat eksikti. Anlayışları daha isabetli bir tarihsel bağlama yerleştirildiğinde daha ciddi sonuçları ortaya koyar; zira bu, mücevherlerin temsil ettiği peygamberlik hakikatlerini yalnızca genişletmekle kalmaz, aynı zamanda son günlerin on bakiresi için imtihanı da ortaya çıkarır. Millerit anlayışı iki öncü çizelgede (1843 ve 1850) temsil edilmiştir. Her iki çizelge de Habakkuk'un ikinci bölümünde peygamberlik edilen tabloların bir gerçekleşmesiydi ve çizelgelerin Habakkuk'un bir gerçekleşmesi olduğu gerçeği ile bu hakikatlerin Adventizmin temel hakikatleri olduğu gerçeği, Peygamberlik Ruhunu tarafından bu şekilde tanımlanmıştır.

Milleritler, 22 Ekim 1844'teki büyük hayal kırıklığının ardından göksel tapınak ve tapınakla ilişkili hakikatlere dair bir anlayışa yönlendirildikçe, birkaç temel hakikatin anlaşılması daha da yüceldi. Ancak Adventizmin 1856'da Laodikya durumuna geçişi ve 1863'te "yedi zaman"ı nihai olarak reddetmeleri, onları Laodikya'nın çölüne sürükledi. 1850'lerden bu yana Adventizm aracılığıyla kayda değer bir hakikat ortaya çıkarılmamıştır. Bu iddiadan şüphe ediyorsanız, neden yanlış olduğunu belirtin.

Milleritler, Daniel kitabının ikinci bölümünü anlama konusunda haklıydılar, ancak anlayışları sınırlıydı. Adventizm hiçbir zaman Milleritlerin anlayışının ötesine geçmedi. Bugün, Daniel kitabının ikinci bölümünde temsil edilen sekiz krallığın tümü görülebilir; ayrıca Daniel'in Nebukadnezar'ın rüyasının sırrını anlamak için dua edişine dair sembolizm de görülebilir. O sır, nihai peygamberlik sırrını temsil eder (bütün peygamberler son günleri işaret etmektedir) ve son peygamberlik sırrı da Yuhanna'nın İsa Mesih'in Vahyi olarak tanımladığıdır. O sır, "zaman yakındır" olduğunda, lütuf kapısı kapanmadan hemen önce mühürü açılır; ve o sır şimdi, görmeyi seçenler için, mühürü açılıyor.

Daniel kitabındaki "günlük"e dair Millerci anlayış, ilhamla doğru olarak tanımlanmıştı; ancak 1901'e gelindiğinde Adventizm bu temel gerçeği reddetme sürecine girdi ve 1930'lara gelindiğinde de "günlük"ün Mesih'in tapınak hizmetinin bir yönünü temsil ettiğini iddia eden eski Protestan görüşüne geri dönmüştü. Peygamberlik Ruhuna göre, o şeytani görüş "gökten kovulmuş meleklerden" gelmiştir. Bugün, "günlük"le ilgili doğru Millerci görüş yalnızca putperestliğin bir sembolü olarak değil, aynı zamanda gerçeği sevmeyenlerin üzerine güçlü bir aldanış getiren Adventizmin isyanının sembolü olarak da görülebilir.

Milleritler, iki bin üç yüz yılın dolmasının doğru tarihine yönlendirildiler ve Adventizm, Büyük Hayal Kırıklığı'nın hemen ardından, o peygamberlikle ilişkili artan ışığı tanıdı; fakat 1856'dan 1863'e kadar ve hatta bugüne dek "yedi zaman"ı reddetmeleri nedeniyle, merkezi direkleri ve temeli olduğunu iddia ettikleri doktrinden hiçbir ilerleyen ışık görmediler. Bugün "yedi zaman", (görmeye istekli olanlar tarafından), iki bin üç yüz yıllık peygamberliğin her bir zaman dilimiyle doğrudan ilişkili olarak görülebilir.

İlk kırk dokuz yıl, toprağın her yedinci yılda dinlendiği döngünün yedi kez tekrarlanmasını temsil eder. Dört yüz doksan yıl ise yalnızca eski İsrail için bir sınanma dönemi değildir; aynı zamanda toprağın dinlenmesine izin verme buyruğuna karşı isyanın, toprağın toplam yetmiş yıl dinlenmekten alıkonulmasına yol açacak şekilde kaç yıl süreceğini de ortaya koyar (ki bu, tam da o isyanın esaret dönemidir). Mesih'in antlaşmayı onayladığı hafta, çarmıha kadar üç buçuk yıl ve çarmıhtan sonra üç buçuk yıl olarak düzenlenmiştir. O hafta Mesih bütün insanları topluyordu; çünkü eğer yukarı kaldırılırsa bütün insanları toplayacağını söylemişti.

Şimdi bu dünyanın yargılanma zamanıdır; şimdi bu dünyanın hükümdarı dışarı atılacak. Ben de yeryüzünden yukarı kaldırıldığımda, bütün insanları kendime çekeceğim. Yuhanna 12:31, 32.

Mesih'in antlaşmayı teyit ettiği ve insanları Kendisine topladığı iki bin beş yüz yirmi gün, Tanrı'nın antlaşmasının davası yüzünden başkaldıran halkını dağıttığı iki bin beş yüz yirmi yılı temsil eder. İsrail'in kuzey krallığına karşı uygulanan "yedi kez", MÖ 723'te başlayıp 1798'de sona eren iki bin beş yüz yirmi yıllık dağıtılmayı temsil ediyordu. 538 yılı iki dönemi ayırır ve her biri bin iki yüz altmış yıl süren ardışık iki dönem oluşturur. İlk dönem putperestliğin mabedi ve orduyu çiğnemesini, ikinci dönem ise papalığın gerçekleştirdiği çiğnemeyi temsil eder.

MÖ 677'de başlayıp 1844'te sona eren, güney krallığına karşı iki bin beş yüz yirmi yıllık "yedi zaman", 22 Ekim 1844'te sona erdi. Bu, antlaşmanın lanetinin bir sembolüdür ve Kefaret Günü'nde çalınması gereken jübile borusunun çalınmasıyla sonuçlanmıştır. 22 Ekim 1844'te başlayan antitipik Kefaret Günü bir zaman dönemini temsil eder. Bu, Araştırmacı Yargı dönemidir ve o zaman dilimi içinde, kutsal yedili döngüsüyle ilişkilendirilen jübile borusunun çalınması gerekiyordu.

Ama yedinci meleğin sesinin işitileceği günlerde, o seslenmeye başladığında, Tanrı'nın sırrı, bunu kulları olan peygamberlere bildirdiği gibi tamamlanacaktır. Vahiy 10:7.

22 Ekim 1844'te başlayan yedinci borazanın çalınması, Levililer 25'te belirtildiği üzere, kutsal yedili döngüsünün Yovel borusunu temsil eder. Milleritler iki bin üç yüz yıllık peygamberlik sözünün tarihlenmesi konusunda nihayetinde haklıydılar ve Adventizm Büyük Hayal Kırıklığı'nın hemen sonrasında bunun daha fazlasını anlamaya başladı; ancak Miller'in iki bin üç yüz yıllık dönemle ilgili "mücevheri" bugün on kat daha parlak parlıyor. İki bin üç yüz yıllık dönem içinde temsil edilen yedi dönemin her peygamberlik özelliğinin, Levililer'in 25. ve 26. bölümlerindeki iki bin beş yüz yirmi yıl ("yedi kez") ile doğrudan bir peygamberlik bağlantısı vardır.

Milleritler, “kendilerini yücelttiler” ve “düştüler” diye nitelenen “senin halkının haydutları”nın Antiyokhos Epifanes’i simgelediği yönündeki dinden dönmüş Protestanlık ve Katoliklik iddiasını reddettiler ve haklıydılar. Tanrı’nın peygamberlik sözünde “görümü pekiştiren senin halkının haydutları” olarak temsil edilenin Roma olduğunu biliyor ve bu gerçeği savunuyorlardı; görümü pekiştiren, adı sanı pek bilinmeyen ve tarihsel açıdan önemsiz bir Suriyeli kral değil.

Bugün Adventist ilahiyatçılar “senin halkının haydutları”nın Antiochus Epiphanes olduğunu öğretiyor. Bugün, Millerit tarihinde, bir kenara bırakılmakta olan eski antlaşma halkının görümü anlamadığını ve anlayamayacağını savunan argüman (ki bu, “senin halkının haydutları”nın doğru anlaşılmasıyla temellendirilmektedir) yeniden bir kenara bırakılmakta olan eski antlaşma halkı tarafından tekrarlanmaktadır.

Vahiy olmayan yerde halk mahvolur; fakat kanunu tutan ne mutludur. Süleyman’ın Meselleri 29:18.

Milleritler, Levililer yirmi altıda geçen iki bin beş yüz yirmi yılın ("yedi zaman"), Kutsal Kitap’taki en uzun ve sonuncu zaman peygamberliği olduğunu doğru olarak öğrettiler, ancak Laodikya Adventizmi bu "mücevheri" 1863’te reddetti ve bugün, (görmek isteyenler tarafından), yalnızca Milleritlerin "yedi zaman"ı Kutsal Kitap’taki en uzun zaman peygamberliği olarak tanımlamakta haklı oldukları değil, aynı zamanda Tanrı’nın gazabı olan "lanet"in İsrail’in hem kuzey hem de güney krallıklarına karşı uygulandığı da görülebilir.

Bugün, Daniel kitabının (diğer peygamberler gibi) ele aldığı o iki gazabın ilgili sonuçlarının, Mesih’in Millerci tapınağı kurduğu kırk altı yıllık bir dönemin iki uç noktasını (ilki ve sonuncusu) oluşturduğu görülebilir; bu, Musa’nın çölde kurulan tapınak çadırının inşasına ilişkin talimatları almak üzere dağda kaldığı kırk altı günle, Ferisilerin, tüccarlar ve sarraflar tarafından “yıkılmış” bir tapınağın arındırılması yoluyla O’nun “diriltmesi” hakkında Mesih’le yaptıkları konuşmada atıfta buldukları, Hirodes’in tapınağı yenilemesinin kırk altı yılıyla ve ayrıca kırk altı kromozomla yaratılmış olan insanî tapınağı, yani bedeninin dirilişiyle örneklenir. Bugün Millerci temel gerçekler her zamanki kadar doğrudur, ancak artık on kat daha derindir.

Bugün (görmek isteyenler için) görülebilir ki, Mesih, Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ayetinde kendisini Palmoni (Harika Sayıcı ya da Sırların Sayıcısı) olarak tanıttığında, iki bin üç yüz yılı temsil eden bir görüm ile iki bin beş yüz yirmi yılı temsil eden başka bir görüm arasındaki bağlantıyı ortaya koyuyordu. Bu iki peygamberlik döneminin ilişkisi fark edildiğinde, bunların papalık egemenliğinin bin iki yüz altmış yıllık dönemiyle doğrudan bağlantılı olduğu; bunun da Daniel kitabının on ikinci bölümündeki bin iki yüz doksan yıl ve aynı ayetteki bin üç yüz otuz beş yılla bağlantılı olduğu görülebilir.

Daniel sekizinci bölümün on üçüncü ve on dördüncü ayetlerindeki iki görümle ilişkili peygamberlik dönemlerinin çok daha fazla doğrudan bağlantısı vardır, fakat bunlar yalnızca görmek isteyenler tarafından fark edilir. Ama bugün, iki görümün bir araya getirdiği tüm zaman dönemlerinin bağlantılarının ötesinde, Palmoni adının (Harika Sayıcı ya da Sırların Sayıcısı) vahyi söz konusudur. Millerciler bu iki ayet konusunda haklıydı, ama sınırlıydılar ve bugün Adventizm tamamen ve bütünüyle karanlık içinde.

Durun ve şaşın; bağırın, feryat edin: Onlar şarapla değil, sarhoşturlar; kuvvetli içkiyle değil, sendeleyip dururlar. Çünkü Rab üzerinize derin uyku ruhunu döktü ve gözlerinizi kapadı; peygamberlerinizin ve önderlerinizin — görenlerin — gözlerini perdeledi. Ve bütün görüm sizin için mühürlü bir kitabın sözleri gibi oldu; insanlar onu okur yazar birine verip, “Ne olur, bunu oku” derler; o da, “Okuyamam; çünkü mühürlüdür” der. Kitap okur yazar olmayana da verilip, “Ne olur, bunu oku” denir; o da, “Ben okur yazar değilim” der. Yeşaya 29:9-12.

Kardeş White, William Miller’a Vahiy Kitabı konusunda “büyük bir ışık” verildiğini belirtir; ancak Miller’ın Vahiy’in 12., 13., 17. ve 18. bölümlerine dair anlayışı, açıkçası, doğru değildi. Bu yanlış anlayışlar iki kutsal çizelgede yer almaz; fakat Vahiy Kitabı’nın 9. bölümüyle ilgili olarak temsil edilen “mücevher”, İslam’ın Üç Vay ile temsil edildiğidir.

"Vaizler ve halk, Vahiy kitabını gizemli ve Kutsal Yazıların diğer bölümlerinden daha az önemli olarak gördüler. Fakat ben bu kitabın, son günlerde yaşayacak olanların özel yararı için verilmiş gerçek bir vahiy olduğunu ve onların gerçek konumlarını ve görevlerini belirlemelerinde onlara rehberlik etmesi için verildiğini gördüm. Tanrı, William Miller’ın zihnini peygamberlik sözlerine yöneltti ve ona Vahiy kitabı hakkında büyük bir ışık verdi." Erken Yazılar, 231.

White Kardeş’in yazılarındaki “büyük ışık” ifadesi çok açıklayıcıdır. Miller, kutsal melekler bu konularda “zihnini yönlendirdiği” için Vahiy’in kiliselerini, mühürlerini ve borazanlarını anladı. Miller’a verilen “büyük ışık” iki kutsal tabloda temsil edildi ve “büyük ışık” olan doktrinel gerçekler rüyasında “mücevherler” olarak tanımlandı. Adventizm’e o “büyük ışık” verildi ve 1863’ten itibaren onun üzerini sahte mücevherlerle örtmeye başladı. “Işık” ilkesinin özü şudur: “ışık”, Mesih’in bir kişiyi ya da bir halkı yargılamak için kullandığı şeydir.

“Işık” yalnızca bir halkı yargılamakla kalmaz; 1856’da yaptıkları gibi (bu, birçok örnekten yalnızca biridir) direnmeselerdi sahip olabilecekleri “ışık” da yargılar. “Işık”la ilişkilendirilen bir başka özellik, reddedilen “ışık”ın buna karşılık gelen ölçüde bir karanlık doğurmasıdır. Adventizm, Adventizmin temellerini temsil eden ve Tanrı tarafından Miller’a verilen “büyük ışığı” reddetti ve örtbas etti.

Yüzeyin altını gören, bütün insanların yüreklerini okuyan Biri, “büyük ışık” almış olanlar hakkında şöyle der: ‘Ahlaki ve ruhsal durumları yüzünden kederlenip hayrete düşmüyorlar.’ Evet, kendi yollarını seçtiler ve canları iğrençliklerinden haz duyuyor. Ben de onların aldanışlarını seçeceğim ve korkularını başlarına getireceğim; çünkü ben çağırdığımda, hiçbiri cevap vermedi; konuştuğumda işitmediler; ama gözlerimin önünde kötülük yaptılar ve hoşlanmadığım şeyi seçtiler.’ ‘Tanrı onlara güçlü bir aldanış gönderecek ki yalana inansınlar,’ çünkü kurtulabilmeleri için gerçeğe olan sevgiyi kabul etmediler, ‘ama haksızlıktan zevk aldılar.’ Yeşaya 66:3, 4; 2. Selanikliler 2:11, 10, 12.

Göksel Öğretmen sordu: 'Zihni, doğru temel üzerine inşa ettiğini ve Tanrı'nın senin işlerini kabul ettiğini iddia etmekten daha güçlü hangi aldanış kandırabilir; oysa gerçekte birçok işi dünyevi politika uyarınca yapıyor ve Yehova'ya karşı günah işliyorsun? Ah, bu, zihinleri ele geçiren büyük bir aldatmadır, büyüleyici bir yanılsamadır; "bir zamanlar gerçeği bilmiş" olan insanlar dindarlığın biçimini onun ruhu ve gücü sanıp, kendilerini zengin, malları artmış ve

hiçbir şeye ihtiyaçları yok diye düşündüklerinde, oysa gerçekte her şeye ihtiyaçları vardır.'
Tanıklıklar, cilt 8, 249, 250.

Adventizmin 1856'da hâline geldiği Laodikya, bir zamanlar "büyük ışık" verilmiş olanları temsil eder; ancak onlar "İkinci Selanikliler"deki "güçlü aldanış"ı almaya yazgılıdır; bu arada, sahte sikkeler ve mücevherler katarak inşa ettikleri yanlış temelin Tanrı tarafından belirlenmiş olduğuna inanırlar; oysa gerçekte kum üzerine kurulmuş bir temeldir. Adventizm, "büyük ışığa, büyük kanıtlara sahip olmuş bir kilise"dir; ama "Rabbin" "gönderdiği" "mesajı" bir kenara atmış bir "kilise"dir ve o zamandan beri "en mantıksız iddiaları ve yanlış varsayımları ve yanlış teorileri" kabul etmiştir.

Kutsanmamış din adamları Tanrı'ya karşı saf tutuyor. Aynı nefeste hem Mesih'i hem de bu dünyanın tanrısını övüyorlar. Sözde Mesih'i kabul ederken, Barabba'yı kucaklıyorlar ve eylemleriyle, 'Bu Adam değil, Barabba' diyorlar. Bu satırları okuyan herkes dikkat etsin. Şeytan neler yapabileceğiyle övünüyor. Mesih'in kendi kilisesinde var olsun diye dua ettiği birliği bozabileceğini sanıyor. Şöyle diyor: 'Gidip bir yalan ruhu olacağım; aldatıldıklarımı aldatmak, eleştirmek, mahkûm etmek ve tahrif etmek için.' "Büyük ışık" ve büyük kanıtlar görmüş bir kilisede aldatmanın ve yalancı tanıklığın oğlu ağırlansın; o kilise Rab'bin gönderdiği mesajı bir kenara atacak ve en akıl dışı iddiaları, yanlış varsayımları ve sahte teorileri kabul edecektir. Şeytan onların budalalıklarına güler; çünkü gerçeğin ne olduğunu bilir.

Birçoğu, ellerinde Şeytan'ın cehennemî meşalesinden tutuşturulmuş sahte peygamberlik meşalesiyle kürsülerimizde duracak. Şüpheler ve imansızlık beslenirse, çok şey bildiklerini sanan halkın arasından sadık vaizler uzaklaştırılacak. "Bilmiş olsaydın," dedi Mesih, "sen de, hiç değilse bu gününde, esenliğine ait olan şeyleri! Fakat şimdi bunlar gözlerinden gizlendi."

Yine de, Tanrı'nın temeli sarsılmazdır. Rab kendisine ait olanları bilir. Kutsal kılınmış hizmetkârın ağzında hile bulunmamalıdır. Gün gibi açık olmalı, kötülüğün her türlü lekesinden arınmış bulunmalıdır. Kutsal kılınmış bir hizmet ve basın, bu itaatsiz kuşağın üzerine gerçeğin ışığını saçmada bir güç olacaktır. Işık, kardeşler, daha çok ışığa ihtiyacımız var. Siyon'da boru çalın; kutsal dağda alarm verin. Rab'bin ordusunu, kutsal kılınmış yüreklerle, Rab'bin halkına ne söyleyeceğini işitmek üzere toplayın; çünkü işitmek isteyen herkes için ışığını artırmıştır. Silahlanıp donansınlar ve savaşmaya, güçlü olana karşı Rab'bin yardımına koşmaya gelsinler. Bizzat Tanrı, İsrail için çalışacaktır. Her yalancı dil susturulacaktır. Meleklerin elleri, kurulmakta olan aldatıcı düzenleri altüst edecektir. Şeytan'ın kaleleri asla zafer kazanmayacaktır. Zafer, üçüncü meleğin mesajına eşlik edecektir. Rab'bin ordusunun komutanı Eriha'nın surlarını nasıl yıktıysa, Rab'bin buyruklarını tutan halkı da öylece zafer kazanacak ve karşıt unsurların tümü bozguna uğrayacaktır. Gökten gönderilmiş bir mesajla kendilerine gelmiş olan Tanrı'nın hizmetkârları hakkında hiçbir can yakınmasın. Artık onlarda kusur aramayın, 'Fazla kesinler; çok sert konuşuyorlar' demeyin. Sert konuşabilirler; ama bu gerekli değil mi? O'nun sesine ya da mesajına kulak vermezlerse, Tanrı dinleyenlerin kulaklarını çınlatacaktır. O, Tanrı'nın sözüne direnenleri kınayacaktır.

Şeytan, bir halk olarak aramıza, bizi azarlayıp paylayan ve hatalarımızı bırakmaya çağıran hiçbir şeyin girmemesi için mümkün olan her tedbiri almıştır. Ama Tanrı'nın sandığını

taşıyacak bir halk vardır. İçimizden bazıları çıkıp gidecek; artık sandığı taşımayacaklar. Ama bunlar gerçeğe set çekmek için duvarlar dikemezler; çünkü o, sona kadar ileriye ve yukarıya doğru gidecektir. Geçmişte Tanrı insanlar yetiştirdi ve hâlâ O'nun buyruğunu yerine getirmeye hazırlanmış, fırsat bekleyen insanları vardır—yalnızca iyi karılmamış harçla sıvanmış duvarlar gibi olan kısıtlamaların içinden geçip gidecek insanlar. Tanrı Ruhunu insanların üzerine koyduğunda, onlar çalışır. Rab'bin sözünü ilan edecekler; seslerini boru gibi yükseltecekler. Gerçek, onların elinde küçülmeyecek veya gücünü yitirmeyecektir. Halka suçlarını ve Yakup'un evine günahlarını gösterecekler. Din Hizmetkârlarına Tanıklıklar, 409-411.

"the daily"nin şeytanî simgesini Mesih'in simgesi olarak tanımlamak, "aynı nefeste Mesih'i ve bu dünyanın tanrısını övmektir. Görünüşte Mesih'i kabul ederken, Barabbas'ı kucaklarlar ve davranışlarıyla, 'Bu Adam değil, Barabbas,' derler." Miller'ın rüyasında "mücevherler" olarak temsil edilen ve ayrıca iki kutsal tabloda görsel olarak gösterilen hakikatler, Miller'a verilmiş olan ve Adventizm'in reddettiği "büyük ışık"tır.

Şeytani bir sembolle Mesih'i yüceltiklerini beyan ediyor ve Tanrı'nın temeli üzerinde durduklarını iddia ediyorlar; oysa bu, o kusurlu öğretisel yapı üzerine yerini alan herkes için güçlü bir aldanış doğuran sahte bir temeldir. Güneşin altında yeni bir şey yoktur ve modern İsrail yalnızca kadim İsrail'in peygamberî izinde yürümektedir.

Ruhumu ağırlaştıran bir mesele var: Işık ve gerçeğe sürekli direniş yüzünden yitirilen Tanrı sevgisinin büyük eksikliği ve faal hizmette bulunanların, kanıt üstüne kanıt yığılmışken bile, Tanrı'nın gönderdiği bildirinini işini etkisizleştirmek için kullandıkları nüfuz. Onlara Yahudi ulusunu gösteriyor ve şöyle soruyorum: Kardeşlerimizi, sınama süresinin sonuna dek, körce direnişin aynı yolundan geçmeye mi bırakacağız? Eğer bir halkın susmayacak, gece gündüz haykırarak ve Tanrı'nın verdiği uyarıları duyuracak gerçek ve sadık bekçilere ihtiyaç duyduğu bir zaman olduysa, o halk Yedinci Gün Adventistleridir. Büyük ışığa ve kutsanmış fırsatlara sahip olup, ayrıcalık bakımından Kapernaum gibi göğe kadar yüceltilmiş olanlar, bunları geliştirmedikleri için, kendilerine verilen ışığın büyüklüğüyle orantılı bir karanlığa mı bırakılacaklar?

Genel Konferans'ta toplanacak kardeşlerimize, Laodikelilere verilen mesaja kulak vermeleri için yalvarmak istiyorum. Onları ne büyük bir körlük hali! Bu konu defalarca dikkatinize sunuldu, fakat ruhsal durumunuzdan duyduğunuz hoşnutsuzluk, bir reformu gerçekleştirecek kadar derin ve acı verici olmadı. 'Ben zenginim, servetçe çoğaldım, hiçbir şeye ihtiyacım yok' diyorsun; oysa sefil, zavallı, yoksul, kör ve çıplak olduğuna bilmiyorsun. Kendini aldatma suçu kiliselerimizin üzerindedir. Birçoğunun dini yaşamı bir yalandır. Manuscript Releases, cilt 16, 106, 107.

"Capernaum", İsa'nın kendi şehri olarak seçtiği kenti.

Kapernaum'da, İsa gidip geliş seyahatleri arasında kalırdı ve orası "kendi şehri" olarak anılmaya başladı. Orası Celile Gölü'nün kıyısındaydı ve, bizzat üzerinde olmasa bile, Gennesaret'in güzel ovasının sınırlarına yakındı. The Desire of Ages, 252.

Mesih, eskiden Yeruşalim'i seçtiği gibi Kefernahum'u seçti.

Onun oğluna bir oymak vereceğim; öyle ki kulum Davut, adımı oraya koymak için kendime seçtiğim şehir olan Yeruşalim'de daima önümde bir kandili olsun. 1. Krallar 11:36.

Mesih, 1844'te Adventizmi kendi şehri olarak seçti ve 1863'e gelindiğinde, Adventizm Laodikya rahatlığı ve zenginliğinin bir simgesi olan "Eriha" şehrini yeniden inşa etmişti. Eski İsrail nasılsa, modern İsrail de öyledir. Adventizm, Tanrı'nın özel şehrinin vatandaşları olduklarına inanır, ancak vatandaşlığın kanıtını sağlayan "büyük ışık"ı reddetti. Eli, Hofni ve Pinehas zamanındaki Şilo gibi, Adventizm kendisine alma fırsatı verilmiş olan "büyük ışık"a göre yargılanacaktır.

Kendilerini Tanrı'nın çocukları olarak ilan edenler arasında ne kadar az sabır gösterilmiştir, ne kadar çok acı söz söylenmiştir, inancımızdan olmayanlara karşı ne çok kınama dile getirilmiştir. Birçoğu, diğer kiliselere mensup olanlara büyük günahkârlar gözüyle bakmıştır; oysa Rab onları böyle görmemektedir. Diğer kiliselerin üyelerine bu şekilde bakanların, Tanrı'nın kudretli eli altında alçalmaya ihtiyaçları vardır. Onların kınadığı kişiler belki de pek az ışığa, az sayıda fırsat ve ayrıcalığa sahip olmuşlardır. Eğer bizim kiliselerimizin birçok üyesinin sahip olduğu ışığa sahip olsalardı, çok daha hızlı ilerleyebilir ve imanlarını dünyaya daha iyi temsil edebilirlerdi. Işıklarıyla övünüp de onun içinde yürümeyenler hakkında Mesih şöyle der: 'Ama size diyorum ki, yargı gününde Sur ve Sayda için durum sizinkinden daha katlanılabilir olacaktır. Ve sen, Kapernaum [büyük ışığa sahip olan Yedinci Gün Adventistleri], [ayrıcalık bakımından] göklere kadar yükseltilmiş olan, cehenneme indirileceksin; çünkü sende yapılan güçlü işler Sodom'da yapılmış olsaydı, bugüne dek ayakta kalırdı. Ama sana diyorum ki, yargı gününde Sodom diyarının hali seninkinden daha katlanılabilir olacaktır.' O sırada İsa karşılık verip şöyle dedi: 'Göklerin ve yerin Rabbi, Baba, sana şükrediyorum; çünkü bu şeyleri [kendi değerlendirmelerine göre] bilge ve akıllılardan gizledin ve bunları bebeklere açıkladın.'

"Ve şimdi, Rab diyor ki: Siz bütün bu işleri yaptığınız için, size erkenden kalkıp konuştuğum halde dinlemediniz; sizi çağırdım, ama cevap vermediniz; bu yüzden adımla anılan ve güvendiğiniz bu eve ve size ve atalarınıza verdiğim yere, Şilo'ya yaptığım gibi yapacağım. Ve sizi gözümün önünden atacağım; nasıl ki bütün kardeşlerinizi, hatta Efrayim'in bütün soyunu attıysam."

Rab, aramızda büyük önem taşıyan kurumlar kurmuştur ve bunlar, dünyevi kurumların yönetildiği gibi değil, Tanrı'nın düzenine göre yönetilmelidir. Mahvolmakta olan canlar her türlü yolla kurtulsun diye, yalnızca O'nun yüceliği gözetilerek yönetilmelidir. Ruh'tan gelen tanıklıklar Tanrı'nın halkına ulaştı; yine de birçoğu azarlamalara, uyarılara ve öğütlere kulak asmadı.

'Şunu şimdi işitin, ey akılsız ve anlayışsız halk; gözü olup görmeyen, kulağı olup işitmeyen: Benden korkmaz mısınız? diyor Rab. Huzurumda titremez misiniz? Denize, aşamayacağı ebedî bir yasa ile kumdan sınır koyan Ben değil miyim? Dalgaları coşsa da üstün gelemezler; kükreseler de onu geçemezler. Ama bu halkın yüreği döne ve isyankârdır; döndüler ve uzaklaştılar. Yürelerinde, "Mevsiminde hem ilk yağmuru hem son yağmuru veren, bize hasadın belirlenmiş haftalarını ayıran Tanrımız Rab'den artık korkalım" demezler. Kötülükleriniz bunları sizden çevirdi, günahlarınızı iyiyi sizden alıkoydu. ... Yetimin davasına bakmazlar, yine de refah içindedirler; yoksulun hakkını yargılamazlar. Bütün bunlar için

cezalandırmayacak mıyım? diyor Rab; böyle bir ulustan canım öç almayacak mı?’

"Rab şöyle demeye mecbur mu kalacak, ‘Bu halk için dua etme; onlar için ne feryat ne de dua yükselt; bana şefaatte bulunma; çünkü seni işitmeyeceğim?’ ‘Bu yüzden yağmurlar tutuldu ve geç yağmur olmadı. . . . Bundan böyle bana, ‘‘Babam, gençliğimin rehberisin’’ diye seslenmeyecek misin?’" Review and Herald, 1 Ağustos 1893.

Vahiy Kitabı konusunda William Miller’e verilen ‘‘büyük ışık’’ üzerine incelememizi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Mesih, gerçek dini örneklemek ve insanların yüreklerini ve eylemlerini yönetmesi gereken ilkeleri yüceltmek üzere dünyaya geldiğinde, böylesine büyük bir ışık almış olanların üzerinde yalan öylesine derin bir hâkimiyet kurmuştu ki, artık ışığı kavrayamaz olmuşlardı ve gerçeğin uğruna geleneği bırakmaya hiç de meyilli değillerdi. Göksel Öğretmeni reddettiler, kendi adet ve uydurmalarını koruyabilmek için yüceliğın Rabbi’ni çarmıha gerdiler. Aynı ruh bugün dünyada da kendini göstermektedir. İnsanlar, gelenekleri sarsılır ve yeni bir düzen getirilir diye, gerçeği araştırmaya isteksizdir. İnsanlıkta sürekli bir yanılma eğilimi vardır ve insanlar doğal olarak insan düşüncelerini ve bilgiyi fazlasıyla yüceltmeye meyillidir; oysa ilahi ve ebedi olan ne fark edilir ne de takdir edilir. Şabat Okulu Çalışması Üzerine Öğütler, 47.